

Valsts prezidentes Vairas Vīķes-Freibergas runa „Melnās kafijas vakarā” Nacionālajā Aizsardzības akadēmijā 2006. gada 30. novembrī

Publicēts pirms vairāk nekā 18 gadiem

Publicēts: 30.11.2006.

Augsti godājamie klātesošie,

Virsnieki, karavīri!

Katru gadu mēs atceramies šos 14 kadetus, kas neatgriezās uz vakara jundu. Viņi, tāpat kā Jūs, bija iecerējuši iegūt militāro izglītību, viņiem bija plāni par to, kā tālāk veidot savu dzīvi. Bet viņi pat nepaguva uzsākt savas mācības, kad viņiem bija jāiet un jāstājas kaujās īsti vēl nesagatavotiem, tieši tāpat, kā daudziem citiem Latvijas vīriem un zēniem, un pat skolēniem mūsu Brīvības cīņu laikā. Un tikai tamdēļ, ka tik daudzi bija gatavi stāvēt un krist par Latviju, mēs varējām nodrošināt, ka tā Latvijas Republika, kas bija tikusi deklarēta, kuras neatkarība bija pasludināta tagadējā Latvijas Nacionālajā teātrī, tiešām tāda varēja arī tapt un tikt atzīta starp citām tautām. Deklarēt savu neatkarību ir viena lieta, bet izkarot to un paturēt – pavisam cita. Tagad mēs esam savu neatkarību atguvuši, bet mums vēl arvien par tās saglabāšanu ir jācīnās gadu no gada un dienu no dienas.

Mēs tikko esam aizvadījuši Latvijas vēsturē ļoti nozīmīgu notikumu – Ziemeļatlantijas alianses galotņu tikšanās pirmo reizi ir notikusi šajā pasaules malā, pirmo reizi ir notikusi tādā teritorijā, kas ilgu laiku piederēja tai varai, cīņai pret kuru NATO tika izveidota. NATO galotņu sanāksme noritēja šeit, mūsu Rīgā, ar visu mūsu spēku sadarbību, atbalstu un spējām.

Toreiz pirms septiņiem gadiem, kad stājos amatā, daudzi neticēja, ka Latvija pat drīkstētu prasīt iestāties NATO aliansē, daudzi neticēja, ka mēs jebkad varētu būt gatavi dalībai šajā organizācijā. Tāpat, kad radās doma par NATO galotņu sanāksmes rīkošanu Rīgā, daudzi neticēja ka Latvija to var paveikt. Bet es zināju un citi zināja, ka Latvija var paveikt visu, kas vajadzīgs, tāpat kā toreiz, kad šie jaunie cilvēki cēlās, gāja un cīnījās. Kaut arī šie 14 neatgriezās, citi turpināja cīņu un cīnījās tik ilgi, kamēr šī cīņa bija izcīnīta. Viņus pieminot, mums jāatceras, ka ne tikai karavīram, bet arī katram no mums katru dienu ir jāiet šādā cīņā, īpaši jau Jums, kadeti, kas esat tagad izvēlējušies militāru karjeru.

Mūsu globalizētajā pasaulē tas nozīmē, ka nevarat rēķināties ar drošu un mierīgu karjeru šeit, paši savā zemē, mierīgā Latvijā, kuras teritorija tagad, paldies Dievam, ir droša, jo tā cena par mūsu drošību, ko mums sniedz NATO alianse. Tā drošība ir gatavība arī mūsu bruņotajiem spēkiem kopā ar cietiem gādāt par mūsu kopējo drošību, ne tikai par mūsu zemi un teritoriju, bet par drošību daudz plašākā nozīmē. Tas nozīmē, ka izvēloties šo militārās karjeras ceļu, arī Jums ir jābūt gataviem ziedot savu dzīvību, gluži kā to darīja tie kadeti, kas nevilcinājās toreiz un tā vietā, lai dotos uz lekcijām, devās uz kaujas lauku. Tā ir cēla izvēle un par to tauta Jūs vienmēr godās un cienīs.

Latviešu tauta vienmēr ir cienījusi un godājusi savus karavīrus, jo viņa saprot, ka tā ir īpaša izvēle, tas ir īpašs raksturs un drosme, tā ir īpaša stāja. Visas laba karavīra īpašības, protams, jebkuram cilvēkam noder, bet karavīram tā ir nepieciešamība – sagatavotība, profesionalitāte, intelīgences, spēja ātri pieņemt lēmumus, drosme un raksturs – tas viss, es esmu pārliecināta, Jums jau nāk mantojumā no Jūsu audzināšanas.

Es novēlu Jums visiem gūt labu izglītību šajā akadēmijā un vēl pilnveidot to tālākos gados arī citās mācību iestādēs citās mums draudzīgās un sabiedrotās zemēs. Esmu pārliecināta, ka, Jums ejot ar Latvijas armijas formu un nesot Latvijas vārdu, jebkuram prezidentam būs jādzird tikai labākie vārdi par Jums, – ka Latvija var būt lepna par saviem karavīriem. Lai Dievs Jums stāv klāt!

Saistītas tēmas

[Vaira Viķe-Freiberga](#)

<https://www.president.lv/lv/jaunums/valsts-prezidentes-vairas-vikes-freibergas-runa-melnas-kafijas-vakara-nacionalaja-aizsardzibas-akademija-2006-gada-30-novembri>